

Sygn. akt V KK 394/19

## POSTANOWIENIE

Dnia 21 stycznia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 21 stycznia 2020 r.,  
na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

sprawy **T. K.**

skazanego z art. 148 § 1 k.k. i in.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 21 listopada 2018 r., sygn. akt II AKa (...),

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w K.

z dnia 20 kwietnia 2018 r., sygn. akt II K (...),

### **p o s t a n o w i ł**

**1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**

**2. obciążyć skazanego kosztami postępowania kasacyjnego.**

### **UZASADNIENIE**

T. K. został skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z dnia 20 kwietnia 2018 r., sygn. akt II K (...), na karę 25 lat pozbawienia wolności – z zastrzeżeniem możliwości warunkowego przedterminowego zwolnienia po upływie minimum 20 lat kary – za to, że w nocy z 18 na 19 lutego 2017 r. w Ś. , działając wspólnie i w porozumieniu w zamiarze bezpośrednim pozbawienia życia Z. B. , wielokrotnie i z dużą siłą uderzał go pięściami i kopał obutymi nogami po całym ciele, w szczególności po głowie oraz ugodził go nożem w okolice głowy, powodując u niego głęboką ranę ciętą tkanek miękkich okolicy kąta żuchwy, głęboką ranę ciętą tkanek miękkich okolicy tylnej lewej szyi na granicy z okolicą potyliczną, czym

spowodował u Z. B. ostrą niewydolność krążenia jako skutek wstrząsu hipowolemicznego, skutkujące zgonem Z. B. – tj. przestępstwo z art. 148 § 1 k.k.

Obrońca T. K. zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego w zakresie rozstrzygnięcia o karze – wysokości orzeczonej kary, a także ograniczenia możliwości warunkowego przedterminowego zwolnienia - zarzucając mu w drodze apelacji rażąco niewspółmiernie surowo orzeczoną wobec T. K. karę pozbawienia wolności w wymiarze 25 lat oraz ustanowienie surowszych ograniczeń w prawie do skorzystania z warunkowego przedterminowego zwolnienia z odbycia reszty kary pozbawienia wolności, podczas gdy - w okolicznościach sprawy - wystarczające dla osiągnięcia wszystkich celów kary i adekwatne do stopnia zawinienia byłoby wymierzenie kary pozbawienia wolności w wymiarze 15 lat bez ograniczania skazanemu prawa do skorzystania z warunkowego zwolnienia. Wniósł przy tym o zmianę wyroku Sądu Okręgowego w zaskarżonej części poprzez obniżenie kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec skazanego do 15 lat, uchylenie rozstrzygnięcia co do ograniczenia możliwości warunkowego przedterminowego zwolnienia oraz zwolnienie oskarżonego z kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny w (...), wyrokiem z dnia 21 listopada 2018 r., sygn. Akt II AKa (...), utrzymał w mocy wyrok Sądu I instancji w stosunku do skazanego T. K. .

Od wyroku tego kasację wywiódł obrońca skazanego, zarzucając rozstrzygnięciu Sądu Apelacyjnego rażące naruszenie prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, w postaci art. 433 § 2 k.p.k., polegające na nienależytym rozważeniu zarzutu apelacyjnego. Na tej podstawie skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części – tj. dotyczącej punktu II części dyspozytywnej wyroku, utrzymującej w mocy wyrok Sądu Okręgowego względem T. K. – i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w (...) do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W odpowiedzi na wniesioną przez obrońcę kasację, Prokurator Rejonowy wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej. Ze stanowiskiem tym nie zgodził się autor kasacji, wyrażając swój pogląd w replice na pismo Prokuratora.

**Sąd Najwyższy zważył, co następuje.**

Kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego cel stanowi eliminacja z obiegu prawnego orzeczeń dotkniętych najpoważniejszymi uchybieniami, mogącymi wywrzeć wpływ na treść orzeczenia. Zarzut kasacyjny – aby okazać się skuteczny – musi więc wskazywać na naruszenie znaczącej rangi, a nie stanowić polemikę z niesatysfakcjonującym strony rozstrzygnięciem Sądu II instancji. Z uwagi na wyjątkowy charakter kasacji, strona może wnieść kasację od orzeczenia sądu II instancji jedynie z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 października 2018 r., sygn. akt II KK 58/18). Niemożliwe jest oparcie kasacji przez stronę wyłącznie na zarzucie niewspółmierności kary czy kwestionowanie w postępowaniu przed Sądem Najwyższym poczynionych przez sądy ustaleń faktycznych.

Obrońca skazanego, we wniesionej przez siebie kasacji zarzuca, że Sąd Apelacyjny nie dość wnikliwie rozpatrzył wniesiony przez niego zarzut apelacyjny odnośnie do nadmiernej surowości kary i niezasadności ograniczenia prawa do skorzystania przez skazanego z dobrodziejstwa warunkowego przedterminowego zwolnienia. Ocena ta jest zupełnie niezrozumiała w świetle faktu, że Sąd Odwoławczy analizie tej kwestii poświęcił aż 3,5 strony uzasadnienia (k.11-15), odnosząc konkretne ustalenia faktyczne poczynione w sprawie do kryteriów wymiaru kary. Twierdzenie zatem, iż Sąd nienależycie rozważył zarzut apelacyjny jest całkowicie pozbawione podstaw i można je tłumaczyć wyłącznie rozczarowaniem strony treścią finalnego rozstrzygnięcia.

Wydaje się przy tym, że rzeczywistą intencją skarżącego było doprowadzenie do ponownego rozpoznania sprawy, mimo niewystąpienia ustawowych przesłanek do wszczęcia postępowania kasacyjnego. Sformułowany zarzut, nie wskazując na jakiegokolwiek błędy po stronie Sądu Apelacyjnego, *de facto* kwestionuje bowiem rozstrzygnięcie o karze, zapadłe przed Sądem *meriti*, a zaaprobowane w instancji odwoławczej. Pod pozorem naruszenia przepisów postępowania autor kasacji dąży więc do złagodzenia kary, którą skazany uznaje za nadmiernie surową, co jest sprzeczne z treścią art. 523 § 1 k.p.k. Przypomnieć w tym miejscu należy, że „postępowanie kasacyjne ani nie stanowi trzeciej instancji,

ani nie oznacza ponownego rozpoznania sprawy zakończonej już przecież prawomocnym wyrokiem” (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 marca 2019 r., V KK 96/19. Specyfika i wyjątkowość postępowania kasacyjnego nie pozwala na prowadzenie "trzecioinstancyjnej" kontroli orzeczenia sądu pierwszej instancji, chronionego przymiotem prawomocności (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2019 r., IV KK 694/18). Nieusatisfakcjonowanie wyrokiem Sądu odwoławczego nie uzasadnia takich dążeń, które w świetle obowiązujących przepisów trzeba uznać za niedopuszczalne. Pozbawioną ustawowych podstaw kasację należy zaś ocenić jako bezzasadną w stopniu oczywistym.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.